

The book cover features a dramatic, apocalyptic scene. In the foreground, a city skyline is partially obscured by large, dark puzzle pieces. One puzzle piece is missing, revealing a bright, fiery orange and yellow nebula or galaxy in the background. The city buildings are dark and some are on fire. The overall color palette is dominated by dark greys, blacks, and vibrant oranges and yellows from the fire and nebula. The title is at the top in white serif font, and the author's name is at the bottom in white serif font.

STAR TREK®
JEDNOTNÝ OSUD

KEITH R.A. DECANDIDO

BROKILON

STAR TREK
A SINGULAR DESTINY

™, ® and © 2009 by CBS Studios Inc.
All Rights Reserved.

STAR TREK and related marks are trademarks
of CBS Studios Inc.

This book was originally published by Pocket Books,
a Division of Simon & Schuster, Inc., under exclusive license
from CBS Studios Inc.

Translation © 2018 by Jakub Marek

Cover © 2018 by Jakub Schejbal

Czech Edition © 2018 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN: 978-80-7456-418-5

ISBN PDF: 978-80-7456-419-2

ISBN ePub: 978-80-7456-420-8

ISBN Mobi: 978-80-7456-421-5

STAR TREK

JEDNOTNÝ OSUD

KEITH R.A. DECANDIDO

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2018

DOSUD VYŠLO:

Star Trek: KUSY - jedinečná sbírka česko-slovenské fan-fiction

ENTERPRISE

Kompletní trilogie ROMULANSKÁ VÁLKA:

#1 Kobayashi Maru, #2 Pod křídlem dravce, #3 Odvážně vstříc bouři

PŮVODNÍ STAR TREK

Zkouška ohněm: McCoy - Odkud přicházejí stíny

Zkouška ohněm: Spock - Oheň a růže

Star Trek (2009) - *přepis filmu*

NOVÁ GENERACE

#1 Loď duchů, #2 Strážci míru, #3 Děti z Hamlinu, #4 Otázka bezpečnosti, #5 Zóna úderu, #6 Boj o moc, #7 Masky, #8 Čest kapitánů, #9 Výkřik do tmy, #10 Prašť jako uhoď, #11 Guliverovi chráněnci, #12 Svět zkázy, #13 Oči vidoucích, #14 Vyhnanci

Q na druhou, Imzadi, Imzadi II: Trojúhelník

Nemesis - *přepis filmu*

Smrt v zimě

Titan: Mezi dvěma světy, **Titan:** Černý král, **Titan:** Orionovi psi
Odpor, Q: Otázky a odpovědi, Před zneuctěním

Titan: Meč Damoklův

Větší než pouhý součet

Kompletní trilogie Volání osudu:

#1 Bohové noci, #2 Pouzí smrtelníci, #3 Ztracené duše

Jednotný osud

DEEP SPACE NINE

#1 Vyslanec, #2 Obležení, #3 Hledání, #4 Vlastní krev, #5 Padlí hrdinové

VOYAGER

#1 Ochránce, #2 Únik, #3 Ragnarök

Kompletní trilogie TEORIE STRUN:

#1 Koheze, #2 Fúze, #3 Evoluce

*Věnováno památce Josepha Pevneyho,
Alexandera Courage a Roberta H. Justmana,
kteří Star Treku přispěli nezapomenutelnou měrou.
Stejně tak Joan Winstonové a Robbiemu Greenbergovi,
nejvěrnějším z fanoušků.*

Všichni nám velmi chybíte.

Historikova poznámka:

Děj tohoto románu začíná koncem dubna roku 2381, přibližně dva měsíce po skončení trilogie *Star Trek: Volání osudu* a rok a půl po celovečerním filmu *Star Trek: Nemesis*.

Diplomaté lžou, neboť mají na paměti osudy nás všech.

– *Mason Cooley*

Požehnaný je národ, jehož vůdci dokážou bez mrknutí pohlédnout osudu do tváře a nesnaží se při tom hrát si na bohy.

– *Henry Kissinger*

Výňatek z článku Jacka Elliotta v *Timesech*

Zirkiv jako tři sta padesát let stará loď Pozemské nákladní dopravy pouze vypadá. Jeho majitelce Stammartie Hollové trvalo roky, než sehnala součásti starých plavidel PND, z nichž loď spolu se svými dětmi od základu postavila. Někdy ji pronajímá turistům, většinou však *Zirkiv* využívá k nákladní přepravě.

Na orbitě Cor Caroli IX kotví už měsíc, přecpaná uprchlíky z T'Khutu.

V prosinci minulého roku podepsal *Zirkiv* smlouvu o přepravě zboží z Trillu na Vulkán. S příchodem nového roku si musel kvůli obavám z borgského útoku zajistit ozbrojený doprovod.

Právě své zboží vyložil, když obdržel zprávu, že do prostoru Federace pronikla flotila borgských lodí a jedna z nich míří přímo k Vulkánu. Zatímco většina lodí odvážela obyvatele ústřední planety, na jeho souputníku T'Khutu, světě bez atmosféry, se v místní kolonii nacházelo přes pět set lidí. Ačkoli někteří svůj domov opustit nechtěli, našla se početná skupina obyvatel, kteří by se raději předsídlili, pokud sem měli Borgové dorazit.

Kapitán Hollová jim nabídla volné místo v nákladovém prostoru. Dvě stě dvacet dva Vulkánců a čtyřicet sedm příslušníků dalších druhů její nabídku přijalo. O dva měsíce později zůstávají stále na lodi.

Hvězdná flotila s dopomocí druhu zvaného Caeliarové sice dokázala borgskou hrozbu trvale ukončit, ale zkázu, kterou Borgové napáchali, vyčíslit nelze. T'Khut, nebo starším názvem T'Rukhm, patří ke světům, které byly zcela zničeny. Lidé zachránění kapitánem Hollovou přišli o domovy, do nichž by se mohli vrátit. Samotný Vulkán sice Borgové napadli také, ale i když dopadl o poznání lépe, jsou planetární zdroje značně omezené, čili nedokážou uprchlíky pojmout. A právě pro uprchlíky z vulkánské soustavy byla kolonie na Cor Caroli IX vyčleněna.

Jenže je tu háček: Federaci sužuje nedostatek topalinu nezbytného pro stavbu atmosférických kopulí, který však nelze replikovat.

O navýšení těžby topalinu byla podepsána nová smlouva s představiteli Capelly IV, jde však o pomalý proces. A tak teď musí dvě stě šedesát devět občanů T'Khutu žít v nákladovém prostoru restaurované lodi PND. Samozřejmě se mohou přenést dolů do již existující kolonie na Cor Caroli IX, ta má však omezenou kapacitu.

Promluvil jsem si s jedním z uprchlíků a ten mi k tomu řekl...

1

CAPELLA IV

Rebeccu Greenblattovou štválo, že Capellané jsou o tolik vyšší než ona.

Nevadilo jí, že sama je malého vzrůstu. Na to si už zvykla. Sice se narodila na Benecii, většinu dětství však strávila na Pangee, planetě s vysokou gravitací. Život na ní Rebecce zpomalil růst, a tak dorostla do výšky pouhého jednoho a půl metru. Při jednáních s většinou humanoíků to nebyl výrazný problém, jenže na Capelle *nejmenší* domorodec měřil dobré dva metry.

Většinu času zde proto strávila se zakloněnou hlavou.

Takto si svou první práci ve funkci vedoucí nepředstavovala.

Stěžovat si ale nemohla – měla radost, že je vůbec naživu. Podobně jako řada jiných bytostí i ona sledovala vysílání Federační zpravodajské služby, když se Borgové hrnuli do Federace. Za těchto okolností být naživu znamenalo mít nesmírné štěstí.

Pro Januskou důlní společnost začala pracovat už jako praktikantka při studiích strukturálního inženýrství na Imprekově univerzitě na Tellaru. Tektonický sesuv

oceánského dna jednoho z tellarských moří vedl k objevu ložiska uridia a Januská důlní uzavřela s Federací smlouvu na těžbu rudy. Chyběl jí však personál, a tak se obrátila na univerzity. Většinou si najímala Tellarity, ale na Imprekově univerzitě studovalo i dvacet procent příslušníků jiných druhů včetně Rebecy, která díky tomu zjistila, že její nadání a znalosti strukturálního inženýrství jsou pro těžební práce jako stvořené.

Na Tellaru se ovšem strukturálnímu inženýrství nevěnovala. Januská důlní potřebovala jen poskoky a asistenty, ona si však vedla natolik dobře, že jakmile odpromovala, nabídli jí práci.

To se stalo před deseti lety. Minulý měsíc si ji do kanceláře v hlavním sídle Januské důlní na Bre'elu IV zavolal ředitel Torvis-Urzon. Budova společnosti byla malá a účelná, stejně jako šéfova kancelář – stísněná místnost bez oken vybavená pouze stolem, za nějž se Grazerit sotva vešel.

„Vzpomínáte na povýšení, o kterém jsme spolu mluvili?“ vybafl na ni Torvis-Urzon bez okolků, jakmile vstoupila.

Rebecce to nijak nepřekvapilo. Torvisi-Urzonovi byla zdvořilost naprosto cizí. „Ano. A taky si vzpomínám, že se smetlo ze stolu.“

„Tehdy jsme totiž očekávali, že budeme asimilováni. To už nás teď netrápí. Borgská invaze naopak přímo souvisí s vaší novou prací na vedoucím postu.“

Rebecce se rychle rozbušilo srdce. „Jakou novou prací?“

„Nedostává se nám topalin. Vaším úkolem bude nějaký sehnat.“

Tomu Rebecca rozuměla. Po borgském nájezdu stoupl zájem o atmosférické kopule tisícinásobně, a pokud jste chtěli, aby vám fungovaly, potřebovali jste topalin. „Kde?“

„Na Capelle IV.“

Teprve jí výrazně klesl. „Na Capelle IV už přece těžba probíhá. Víc než sto let.“

„A po tak dlouhé době je čas ji vylepšit. Produkce topalinu na Capelle je zhruba desetinová oproti tomu, co by dokázala vytěžit moderní zařízení.“

Rebecca se musela pousmát. O Capelle nevěděla zho-
la nic, jen že je předním obchodním partnerem Federace
v těžbě topalinu, víc ale ani vědět nepotřebovala. Začala si
mnout bradu. „A Federace pověřila nás?“

„Popravdě řečeno Federace pověřila Inženýrské sbory.“

„No to je snad vtip,“ prohlásila Rebecca otráveně. Ty
namyšlenec z Hvězdné flotily nemohla vystát.

„Není, ale capellanská vláda odmítla. Něco ohledně krá-
le v exilu či co.“

„Krále v exilu?“

Torvis-Urzon vydal zvuk, jako když uniká plazma, což
byla grazeritská obdoba pokrčení ramen – tedy alespoň
v případě tohoto Grazerita. „O capellanské politice nic
nevím – víc mi ale neřekli.“

„Tak dobře. Kdy začínám?“

Torvis-Urzon se prohrabal desítkami paddů ležících na
stole, než vylovil ten správný a podal ho Rebecce. „Za dva
dny. Tady jsou potřebné informace a také všichni, kdo vám
budou k dispozici.“

Tep se jí opět zrychlil. „Můžu si vzít, koho chci?“

„V rámci možností,“ utnul jí Torvis-Urzon.

Rebecca si na lesklém displeji paddu zobrazila seznam
personálu. Okamžitě si všimla, že ohledně primárního
počítačového technika si moct vybírat nebude.

Zamračila se na šéfa. „Nutíte mě vzít si s sebou T’Lis?“

„Je jedinou techničkou, která je k dispozici, a má k práci
potřebné zkušenosti.“

Máchla paddem, jako by jím chtěla Torvise-Urzona
plácnout – což se jí v danou chvíli nezdálo jako úplně špat-
ný nápad – a řekla: „Mám z ní husí kůži.“

„Překladač asi nefunguje. Co jste to říkala?“

Rebecca dobře věděla, že překладаč umí tlumočit základní fráze, věděla však také, že Torvis-Urzon nesnáší lidi, kteří během rozhovoru používají metafory nebo slang jakéhokoli jazyka. „Cítím se s ní nepříjemně. Pořád na mě civí, jako bych byla laboratorní pokus, který se nepovedl.“

„Možná jím jste.“ Teď se Torvis-Urzon málem i usmál.

S přehnaným dramatickým povzdychnutím a paddem v ruce opustila Rebecca kancelář a odnesla si jej s sebou do jednoho z hotelových pokojů, které si Januská důlní pronajala pro přespolní zaměstnance pobývající na planetě.

Během jednoho dne sestavila tým a obvolala jeho jednotlivé členy. T'Lis vynechala v domněnku, že to za ni udělal už Torvis-Urzon – a pokud ne, možná T'Lis nepřijde a Rebecca si bude moct vybrat někoho jiného.

Ale T'Lis přišla, společně s dalšími sto sedmdesáti šesti lidmi vybranými k inovaci capellanského důlního zařízení. Na Capellu je z Bre'elu dopravila *Hecate*, jedna z obřích nákladních lodí Januské důlní.

Jakmile se Rebecca ocitla v hlavním městě Capelly, zjistila, že hledí místnímu *teerovi* do nosních dírek.

V žádném z dokumentů o planetě, které si za minulý týden přečetla, se nikdo ani slůvkem nezmiňoval o tom, jak moc jsou Capellané vysocí.

Navíc byli nečekaně přímočaří. Jejich rituální pozdrav symbolizoval upřímná srdce a otevřené ruce; pravdomluvnost u nich hrála prim. Jakmile ji *teer* přivítal – ve zdvořilostním minimalismu předčil i Torvise-Urzonu – sdělil jí: „Jste na Capelle vítáni po dobu inovací, abychom i nadále mohli obchodovat s rudou. Pak už vítání nebudete.“

Když pochopila, že o soužití s místními se snažit nemusí, vrhla se na modernizaci capellanských důlních strojů.

Anebo, jak se ukázalo, spíš jejich opravu či úplnou náhradu. T'Lis si při práci neodpustila přednášku. „Tyto do-ly,“ vysvětlovala, „byly vyhloubeny v roce 2267 na vrcholu

duotronického věku. Ačkoli byly tehdy vrcholem technického pokroku, asi i vy pochopíte, že v roce 2381 jsou žalostně zastaralé.“

Rebecca zaskřípala zuby a raději spolkla slova, než aby na urážku reagovala; namísto toho se zeptala: „Proč je nmodernizovali?“

Okamžitě otázky litovala, protože Vulkánka jí oplatila svým nesnesitelným pohledem. „Jelikož přehled historie Capelly, kterou jsme dostali spolu s materiály k seznámení se s prostředím, je zjevně mimo vaše schopnosti, povím vám to sama. V minulém století Capella přistoupila na smlouvu s Federací. Vztahy pak ochladly, když skupina známá jako *toora Maab* sesadila z trůnu *teera*, mladého muže jménem Leonard Akaar.“

Rebecca si začala mnout bradu. „On existuje Capellan jménem Leonard?“ Ve Federaci jste se se smíšenými jmény samozřejmě mohli setkat běžně, od nadutých izolacionistů, jakými byli Capellané, byste však něco podobného nečekali.

„Očividně jej odrodil pozemšťan stejného jména. Nicméně *teer* i jeho matka odešli do vyhnanství a byli prohlášeni za mrtvé. Akaarova hrobka se nachází v hlavním městě.“

„Městě. Jasně.“ Na Pangee města zabírala plochu tisíců čtverečních kilometrů. Na Benecii byla vystavěná v úbočích hor. Na Capelle se „městem“ nazývalo několik malých, vratkých budov, které se náhodou vyskytly vedle sebe.

T'Lis pokračovala: „Po Akaarově vyhnání byli Capellané ochotni s Federací obchodovat, ale federačním technikům nedovolili provést nezbytná vylepšení.“

„Takže časem vybavení zastaralo a obchody upadly.“

„Což téměř vedlo k totálnímu kolapsu capellanské ekonomiky,“ dodala T'Lis. „Tak dlouho vydržela jen proto, že

těžební vybavení, které zde Hvězdná flotila před sto lety instalovala, bylo dostatečně odolné. Borgský útok se pro Capellany stal paradoxně přínosem. Nebýt náhlého zájmu o topalin, kvůli kterému tu jsme i my, by se podle ekonomů capellanská socioekonomická infrastruktura zhroutila během dekády.“

Rebecca se s T'Lis rozloučila a při odchodu zatoužila po technikovi, který by jí prostě a jednoduše odpověděl, že *vybavení je zastaralé a nemohli jsme ho opravit, protože nás Capellané nemají rádi.*

*

Druhý den si Rebecca procházela několik zpráv, pak si zavolala svého zakdornského asistenta Jira Roplika, kterého si předcházela zejména ze dvou důvodů: byl nebývale chytrý a výkonný a byl jedním z mála lidí menších než ona.

„Proč T'Lis *opět* odpojuje počítačové jádro?“

„Protože po odpojení jádra diagnostický program funguje lépe.“

Rebecca si promnula bradu. „Jire, s počítači jsem pracovala celý život. Podle mých zkušeností si diagnostika obvykle poradí i s, ehm, *náročnějšími* případy, než je tencehle.“

„T'Lis má potíže s přechodem na isolineární systémy. Prý je to naposled, kdy kvůli tomu jádro odstavuje.“

„Prý? A určitě to bude vědět kdy?“

„Až bude diagnostika opravdu fungovat.“

„Víte, byla jsem ochotná se s její účastí smířit jen proto, že je ve svém oboru opravdu *dobrá*,“ pravila Rebecca.

Jir si povzdychl a záhyby na tvářích mu zduřely. „Jen cituju její slova.“

Rebecca obrátila prosebně oči ke stropu, ten jí však nabídl pouze vlnitý plech. Obytné prostory pro její tým

dosud nebyly hotové. Rebecca o ně původně nežádala, běžnou praxí při podobných zakázkách totiž bývalo, že personál přebýval v místních domech a stavěním provizorních budov neztrácel čas. Podobné bydlení stejně nebývalo nijak pohodlné.

Jenže tyto splácané kusy levného kovu by potřebovaly pořádně vylepšit, aby se vůbec daly označit za *strašné* (nemluvě o tom, že by se v nich mělo pracovat či bydlet), a tak Rebecca požádala, aby jim z Januské důlní v rámci příští dodávky poslali i provizorní přístřešky.

Což jí připomnělo... „Ten ferengský obchodník ze včerejška. Šlo o jinou loď než před několika týdny.“

„Taky jsem si všiml a zeptal se jednoho z lidí okolo *teera*. Zřejmě to není neobvyklé. ‚Velkouší dodavatelé‘, jak jim tady říkají, střídají lodě neustále. V rozmezí týdnů přiletí stejná loď málokdy.“

„Dobře. A co Firee? Může se se mnou už sejít, anebo pořád odčerpává vodu?“

„Pořád odčerpává. Tvrdí, že jim to potrvá až do odpoledne.“

Rebecca si povzdychla. Minulou noc přšelo, a ačkoli Capellané své domy stavěli odolné všem živlům, důlním šachtám, které od doby, kdy vypoklonkovali Federaci, vyhloubili sami, takový luxus nedopřáli. Dnešní ranní schůzka se měla paradoxně týkat testování drenážního systému pro případ silného deště. Rebecca netušila, že jim příroda praktické testování přichystá už na noc.

„Dobrý den!“

Rebecca při hlasitém pozdravu nadskočila a otočila se ke vchodu do kanceláře, v němž se momentálně tísnil jeden z Capellanů. Měl na sobě modrou košili, kalhoty, matnou žlutou šerpu, která mu překrývala pas a pravé rameno, čelenku ladící s oblečením, vysoké černé boty

a opasek se zbraněmi. Vlasy měl na vršku hlavy svázané do uzlu, který mu vykukoval z čelenky.

Rebecca se mu zahleděla do nosních dírek a zeptala se: „Mohu vám nějak pomoci?“

„Posílá mě *teer*. Jsem Kuun. Naučíte mě, jak zacházet s novými stroji.“

Rebecca si promnula bradu tak silně, až si ji málem rozškrábala. „Omlouvám se, Kuune, ale zprovoznění jsme se sotva přiblížili. Věřte mi, naučit vás, jak důl pracuje, máme na programu, ale hotovi zatím nejsme.“

„*Teer* mě sem poslat teď. Naučíte mě to teď.“

Zdálo se jí to, nebo Kuun během rozhovoru o kousek povyrostl? Snažila se tu myšlenku zahnat a řekla: „Nic vás naučit nemůžeme. Ty velké stroje právě teď nedělají nic a počítače nepracují správně.“

„Čistě teoreticky,“ namítl Jir, „měla být rafinerie dokončena dnes.“

Rebecca vrhla na asistenta hrozivý pohled, jímž – jak doufala – jasně vyjádřila své myšlenky. „Ano, ale nemáme nic, co by mohla *rafinovat*.“

Kuun si založil paže, které by na Pangee mohly sloužit jako sloupy, na hrudník. „Ukažte mi tu rafinerii.“

„Víte co? Volná budu až odpoledne, ale –“

Jir ji přerušil. „Naopak, volno máte právě teď. Jak jsem vám právě sdělil, Firee –“

„Schůzku zrušil, jistě.“ Rebecca na to dočista zapomněla. „Dobře.“ Vstala od stolu – který se snažila mít přehlednější než Torvis-Urzon, přestože v tomto ohledu katastrofálně selhávala, a přešla ke Kuunovi. „Pokud můžete jít se mnou... Jire, kontaktujte Yinnika a sdělte mu, ať se s námi setká u rafinerie.“

„Jistě,“ přikývl Jir. Odklusal ke svému stolu, který jen zářil – *parchant jeden* – zatímco Rebecca vedla Kuuna ven.

Na okamžik se zastavila na prahu a rozhlédla se.

I když místní lidé byli otravní a projekt měl víc chyb, než kolik jich byla ochotna přehlédnout, musela uznat, že jde o nádhernou planetu. Slunce prozařovalo křišťálově čisté nebe – nepochybně zásluhou bouřky, která se tudy prohnala. Na Pangee padaly kapky z oblohy s větším zrychlením a déšť tam nepříjemně štípal. Teprve když se kvůli studiím přestěhovala na Tellar, poznala, že déšť může být nádherný – i když sychravé vlhko, kterému Tellarité říkali počasí, se po určité době také omrzelo.

Avšak tady vlhkost vyprchala a zanechala za sebou jen svěží, jasný den. Slunce pálilo, stromy se ladně ohýbaly ve větru, vzdálené skály v kopcích na východě se leskly slunečním svitem. Na západě se nacházel důl, jež její lidé vylepšovali nejmodernější technikou, která dá sbohem pomalu rezivějícímu anachronismu z triadvacátého století.

A právě tehdy rafinerie explodovala.

Síla výbuchu Rebeccou otřásla, ale nepovalila ji. Její kosti a svaly byly zvyklé na sílu pangeanské gravitace, a tak ji rázová vlna vzdáleného výbuchu nijak nezviklala.

Totéž se však nedalo říct o jejím capellanském společníkovi, který upadl na záda.

Rebecca věděla, že Kuun by pomocnou ruku nikdy nepřijal, a tak pozornost obrátila k rafinerii. Vylovila z kapsy komunikátor. „Yinniku! Co se stalo? Jsi tam?“

„Rebecca, tady je Firee. Co se to tam děje?“

Rozběhla se k rafinerii a těžkými kroky zanechávala v capellanské půdě hluboké stopy. „Rafinerie vybuchla! Všichni okamžitě zahajte nouzový protokol čtyři!“

Januská důlní společnost měla protokoly téměř na všechny možné krizové situace, a když se objevila jakákoliv nová, vytvořila si proceduru i na tu, kdyby se náhodou opakovala. Tato se udála už mnohokrát předtím, ačkoli rafinerie obvykle explodovaly, pouze když rafinovaly těkavé

materiály. Bylo to zvláštní, jelikož topalin nestálý nebyl, a i kdyby ano, rafinerie zatím nebyla v provozu.

Tak co se stalo?

Odložila otázky na později, vytáhla z kapsy padd a spojila jej s komunikátorem. Podle prvního bodu všech nouzových protokolů se měl ohlásit každý, kdo toho byl schopen.

Ze sta sedmdesáti sedmi lidí pod Rebečiným vedením se jich ohlásilo sto šedesát devět. Ke zbývajícím osmi patřili Yinnik a pět jeho podřízených, kteří na rafinerii pracovali. Včetně T'Lis. *Co dělala na rafinerii?*

Posledním byl vedoucí bezpečnosti Jevgenij Ubekov, rodilý Pangean, s nímž Rebecca chodila do školy. Vlastně to byla ona, kdo mu práci pro společnost nabídl. *To on má na starosti podobné situace. Sakra.*

Ve chvíli, kdy Rebecca doběhla k rafinerii, automatické systémy uhasily následný požár, který tak neměl valnou šanci se rozhořet.

Jednotliví velitelé sekcí – s výmluvnou výjimkou Yinnika v rafinerii – Rebecce ohlásili, že jsou jejich skupiny v pořádku. Jedna z T'Lisových asistentek oznámila, že počítačové jádro je taky v pořádku. „A,“ dodala, „v rafinerii byla, protože ji Yinnik upozornil na poruchové konzole.“

Tím se vysvětluje alespoň něco, pomyslela si Rebecca a všimla si, že patnáct lidí, jejichž úkolem podle NP4 bylo projít trosky a pátrat po přeživších, se už dalo do práce – za Kuunovy pomoci, který odhazoval suť a kamení, aniž by ho musel někdo pobízet, za což byla Rebecca vděčná.

Na místě byl už také lékař, byť se zatím držel v povzdálí – samotářský Bolian jménem Hruok, kterého si Rebecca vybrala, protože ze všech zdravotníků v Januské důlní byl jediný, kdo v minulosti pracoval na neindustriální planetě.

Hruok pozvedl lékařský trikordér. „Nezachycuji žádné známky života kromě záchranného oddílu.“ Zarmouceně pohlédl na Rebeccu. „Obávám se, že teď už nezachraňujeme, jen hledáme těla.“

„Pak musí proběhnout pitvy,“ opáčila Rebecca a snažila si vzpomenout na krizové protokoly. *Právě proto jsem si s sebou brala Jevgenije.* „A hledáme výbušniny.“

Doktor na ni zmateně hleděl. „Výbušniny?“

„Rafinerie ještě nebyla v provozu, doktore. A jsme na planetě plné lidí, kteří vůči Federaci cítí zášť. Pokud by tu byl Jevgenij, bylo by to to první, co by zkontroloval.“
Doufám.

Pak aktivovala komunikátor. „Jire, kontaktujte Torvise-Urzona na nouzovém hyperkanálu a uvědomte ho o situaci.“

„Rozumím.“

Hruok opět shlédl na trikordér. „Mám tu stopy vulkánské DNA, přesně tam, kde stojí ten vysoký muž.“

Kuun začal hrabat rychleji, odhazoval obrovské kusy pokrouceného kovu, které byly potřísněné zelenou krví.

Pod nimi leželo T’Lisino tělo. *Moje poslední myšlenka na ni nebyla zrovna milá.* Rebecca se zastyděla o to víc, když si uvědomila, že o T’Lis nepěkně smýšlela neustále.

Jeden z inženýrů, pozemšťan jménem Hugues Staley, k Rebecce přistoupil. Držel v ruce upravený, dvacet let starý trikordér Hvězdné flotily. Hugues si rád pořizoval přebytky Flotily a hrál si s nimi. „Rebecca, právě jsem dokončil skenování. Zachytil jsem prvek, který by tu neměl být – přirozeně se na Capelle nenachází a není ani v ničem, co používáme my.“

„Jaký prvek?“

„Cabrodin.“

Hugues to řekl, jako by Rebecca měla vědět, o co jde. „Chemii jsem měla naposledy před dvaceti lety a nikdy

jsem cabrodin netěžila, což je jediný způsob, jakým mě prvky a minerály dnes zajímají.“

„Cabrodin má spoustu využití, navíc je *možné*, že explozi způsobila nějaká chemická reakce, při níž cabrodin běžně vzniká, ale...“

Když už Hugues mlčel déle než pět sekund a bylo jasné, že myšlenku nedořekne, Rebecca jej pobídla. „Ale co?“

„Je také obvyklou součástí výbušnin.“

Hruok nasucho polkl. „Takže se vracíme k teorii sabotáže.“

„Možná.“ Rebecca aktivovala komunikátor a proklela Jevgenije za to, že do té rafinerie lezl. „Jire, už jste se dovolal Torvisi-Urzonovi?“

„Shroya ho právě hledá.“

Rebecca provedla z hlavy několik výpočtů a uvědomila si, že v hlavním městě Bre'elu je v tuto dobu pozdní večer. Torvis-Urzon byl pověstný tím, že jste se mu po pracovní době nedovolali.

„Dobře, dejte mi pak vědět.“

Rebecca shlédla na trosky rafinerie, zatímco zpod ní vynášeli další těla – včetně Jevgenijova. *Takhle můj první úkol v roli vedoucí rozhodně vypadat neměl.*

**Dopis profesoru Soneku Pranovi
z McKayovy univerzity v Endurance na Marsu,
zaslaný náčelníci Rupi Yee z U.S.S. Sugihara**

Mému milovanému manželovi:

Za prvé: Všechno nejlepší k narozeninám! Je mi líto, že je nemohu oslavit s Tebou. Hádám, že za to můžeme vinit Borgy. Dnes je asi můžeme vinit ze všeho, že? Prší? Borgové. Polévka z replikátoru je řídká? Borgové. Nejdou Ti rozčesat vlasy? Borgové.

Začíná nám třetí týden na Ardaně. Konečně si můžu trochu vydechnout, protože se nám po všech útrapách podařilo zprovoznit planetární transportní systém. Zenitové doly, které jsme znovu odkryli, jsou také opět v provozu – ty měl ale na starosti někdo jiný. Já jsem řídila přestavbu celoplanetárního transportního systému. To bylo opravdu náročné, protože Ardana má vlastní technologii, která se ve všem liší od jiných světů Federace, a donutit ji, aby si s námi rozuměla, byla neskutečná výzva. Většina počítačových záznamů Ardany se totiž během borgského útoku nenávratně poškodila. A než se zeptáš, jestli si vedli fyzický archiv – vedli, ale kompletně vyhořel.

Ale mohlo to být horší. Staví tady sochu Verithraxu, romulanské lodi, která zničila borgskou krychli – a taky sebe –, než Borgové stačili planetu kompletně vymazat z existence. Všude tu jsou uprchlické tábory, a každý z nich si říká „tábor Verithraxu“. Kapitánka Demitrijanová z toho šílí, nikdy totiž neví, o kterém táboře se zrovna mluví.

Ale nejúžasnější jsou samotní Ardaňané. Mívali kdysi město, které se vznášelo v oblacích. Asi před čtyřmi lety se zřítilo na povrch, a ta katastrofa se stala záminkou obrovského chaosu a občanských nepokojů. Minulý rok jsme sem letěli, abychom jim pomohli s nedostatkem obilí, a upřímně jsem si myslela, že jedna půlka populace pobije tu druhou. Ale teď? Všichni se mají navzájem rádi – a díky Verithraxu teď zbožňují i Romulany. Asi tak pětina Ardaňanů se nechává stříhat podle hrnce.

Tak či tak tu zůstaneme maximálně týden, než se přesuneme na další štaci kdovíkam. Nikdo samozřejmě nemá ponětí, kam to bude, ale drby se šíří warpem deset jako obvykle. A transportnímu technikovi nikdo nevěnuje pozornost, takže tu slýchám spoustu divných teorií. Jomat si myslí, že budeme pomáhat Klingonům, zato komandér Matsui je přesvědčený, že zůstaneme na Ardaně, a podle praporčíka

Fioreho poletíme střežit tholijské hranice. Všichni si myslí, že Fiore je pitomec, s čímž souhlasím, protože si nedokážu představit, že by právě teď bylo nejdůležitější hlídat Tholiany. Ostatně Fiore nedokázal pochopit ani to, proč se všichni obávají Borgů.

Pokud jde o mě, já doufám v úkol v Solu, protože jsme se dlouho neviděli. A i kdyby ne, ráda bych se dostala aspoň někam poblíž, abychom si mohli povídat v reálném čase. Věř mi, že jakmile budu mít skutečné rozkazy, a ne ty hloupé drby, dám Ti vědět.

Předpokládám, že jsi slyšel o Sářině kapele, která se vydala na turné po uprchlických táborech. Taky bys měl vědět, že Ayib byl převelen na P'Jem, protože jinak by ses o tom asi nedověděl. Přála bych si, abyste spolu začali zase mluvit. Unavuje mě dělat prostředníka vlastnímu manželovi a synovi.

Doufám, že od Tebe něco brzy uslyším. Miluji Tě! A ještě jednou všechno nejlepší k narozeninám, miláčku!

*Navždy Tvá
Rupi*

2

MARS

„A tehdy se obchodní neshody mezi Andoriany a Tellarity zhoršily natolik, že válka byla téměř na spadnutí. Ale namísto ní se zástupci obou stran sešli a *promluvili si*. Vyjednávání vedly Země a Vulkán. A ejhle, tady máte čtyři zakládající druhy Federace, která by nikdy nevznikla, kdyby tehdy po sobě začali všichni střílet. Spojila je vzájemná spolupráce.“

Profesor Sonek Pran hleděl na prázdné tváře více než stovky studentů sedících v posluchárně. Všichni měli v rukou paddy, ale poznámky si dělali jen někteří. Jiní oči vidně pospávali.

Prorokové, chraňte mě před hodinami historického přehledu.

Sonek měl na fakultě historie McKayovy univerzity definitivu už dvacet let, přesto stále učil tyhle pitomé všeobecné přednášky plné vysokoškoláků, kteří museli absolvovat semestr dějepisu.

V několika minulých letech se mu dařilo výuce Přehledu historie Federace vyhýbat, avšak když Jo’Nol získal postgraduální stipendium, vedoucí katedry – kterým byl shodou

okolností Sonekův dědeček Tolik z Vulkánu – za ním přišel s tím, že by potřeboval hodiny někým pokrýt.

Byla to jeho poslední hodina dne, a o to byla horší. Po výuce strávené diskuzemi se studenty, které dějiny skutečně *zajímaly*, jej doslova ubíjelo potýkat se s oceánem nezaajatých tváří, které nikdy neslyšely o tom, že Andoriané, Tellarité, Vulkánci a Terrané byli kdysi samostatnými národy, nepotřebovaly vědět, proč a jak se spojili, anebo je to ani nezajímalo.

Jedna ze studentek – Trillka, či možná Kriosanka – zvedla ruku. Vidět ruku nahore v hodině historického přehledu bylo jako spatřit mluvícího *sehlata*. Shlédl na displej svého pultu, který mu prozradil identitu studentky. „Ano, Marvo?“

„Nesjednotili je ve skutečnosti Romulané? Celé to přece začalo, protože Romulané se pokoušeli rozpoutat mezi Andorem a Tellarem válku.“

Studentka v hodině obecného přehledu, která nejenže zvedne ruku, ale také pronáší něco rozumného. To je jako sehlát hovořící starou bajoranštinou: velmi nezvyklé. „Romulané celý proces popohnali, ano, ale vtip je v tom, že se, jak říkáte, snažili mezi nimi rozpoutat válku, ale spojenci se *rozhodli* ji nezahájit. *Rozhodli se spolupracovat. A o tom* to celé je. O tom je i celá Federace.“

Marvu zjevně nepřesvědčil. „Ale Federace se zformovala až několik dalších let potom, ne? Až po romulanské válce.“

„Ano, ale kdyby Andoriané a Tellarité mezi sebou bojovali, neutvořila by se Koalice. A pokud by nevznikla Koalice, nebyla by *Federace*.“ Sonek se zadíval do prázdných tváří, které byly každou chvilkou prázdnější. „Pamatujete si, *co* je Koalice, že ano? Byl to domácí úkol na tento týden.“ Teď se jich několik na židlích zavrtělo.

Promluvila další studentka, Caitanka – podle Sonekova

paddu se jmenovala M'Zeo. „Četla jsem to, a podle mě vznikla *kvůli* tomu konfliktu. Změny se vždycky dějí jen kvůli katastrofám nebo válkám. Podobně jako jsme se během války s Dominionem stali spojenci Romulanů a výbuch na Praxis nás spřátelil s Klingony. A jak říká Marva, Federace se zformovala až po romulanské válce.“

Sonek pozvedl prst. „Vidíte? Dva problémy. Za prvé: nikdo nás ‚nedonutil‘ stát se spojenci Klingonů či Romulanů. Ta rozhodnutí jsme učinili *sami* – stejně jako *oni*, když jsme u toho. Kromě toho, nemluvím tu o náhlé změně. Hovořím o institucích, které přetrvaly. Zapomeňte na jednotlivé prvky – mluvím tu o *Federaci*. Zamyslete se na chvíli. Sto padesát civilizací, odlišných druhů, které se vyvinuly na různých planetách, se přesto spojily a *spolupracují*. *Proto* stále existuje. Pokud se vyskytne problém, vyřešíme jej společně. Když na jednom ze světů nastane krize, jiný mu nabídne pomocnou ruku.“ Učísł si dlouhé bílé vlasy a zastrčil si je za zašpičatělé ucho. „Jen tak pro zajímavost, bez této spolupráce bych neexistoval ani já sám.“

Rhaandarský chlapec vydal nedefinovatelný zvuk. „Proč byste neexistoval?“

Sonek se usmál. „Jsem tím, čemu se říká kvadron.“ Několik zmatených tváří. „Dnes už to slovo používá málokdo. Mí prarodiče pocházejí každý z rozličných druhů. Otcovi rodiče byli pozemšťan a Betazoidka; matčini Vulkánka a Bajoran. Když pomineme fakt, že všichni mí prarodiče by se ani *nepotkali*, kdyby nebylo Federace, hraje tu roli medicínská stránka věci. Museli se spojit lékaři z několika světů, aby lidé rozdílných druhů mohli děti vůbec *mít*.“

Shlédl na hodiny na displeji pultu a zjistil, že hodina je u konce. „Dobrá, to je vše. Nezapomeňte, že musím znát témata vašich zápočtových esejí. Pět z vás mi ještě nic

nesdělo, a pokud tak neučiníte do zítřka, zkazíte si známku.“ Studenti začali vstávat a sbírat si paddy. „Ach,“ dodal Sonek, „a nikdo si už nemůže zvolit Khitomerskou dohodu.“ Při těch slovech se z davu ozvalo několik zamručení. „Podívejte, už si ji vybralo padesát z vás, a já chci vidět nějakou rozmanitost. Kromě toho, když si vyberte něco, co nemá nikdo jiný, vaše práce bude vyčnívat, a vy získáte dostatečné skóre pro započtení kurzu, pokud chápete, co tím myslím.“

Marva zamířila přímo k Sonekovu stolu. „Netušila jsem, že jste částečně i Betazoid. Měla jsem to poznat podle vašich očí.“

Sonek se usmál. Když si vlnité bílé vlasy sčesal dozadu anebo je zachytil za uši, dával na odiv svůj vulkánský původ, a nepatrné zvrásnění kořene nosu naznačovalo, že je v něm i kousek z Bajorana, ale zatímco většina Betazoidů měla černé oči, ne všichni lidé s černýma očima museli být Betazoidé.

„Takže to znamená,“ pokračovala Marva, „že jste telepat?“

Sonek se od srdce zasmál. Jak rád podotýkal jeho dědeček, smíchem vesmíru prozrazoval, že je také zčásti pozemšťan. „Obávám se, že ne, Marvo. V tomto případě se vulkánské a betazoidské geny zřejmě vyrušily.“

„Smůla. Učilo by se vám snadněji.“

O tom pochybuji, pomyslel si Sonek, ale nahlas řekl pouze: „Možná. Nikdy jsem o tom příliš nepřemýšlel. Podívejte, na dnešní hodině jste zabodovala.“

„Vlastně jsem svou seminární práci zaměřila na důležité události v dějinách Federace, které nastaly v důsledku konfliktů nebo sporů – začínám romulanskou válkou a končím borgskou invazí.“

Sonek se zarazil. „To je, ehm, velmi ambiciózní na práci, která by měla mít jen pět tisíc slov. Možná by bylo vhodnější

záběr zúžit. Kromě toho se borgská invaze udála teprve teď. Pro studium historie je zásadní získat částečný odstup, než vůbec *začnete* chápat, co a proč se stalo.“

Marva si odfrkla. „Uvidíme.“ Pak se otočila a odešla.

Sonek zavrtěl hlavou, schoval si padd do staré brašny přes rameno, kterou nosil od dob, kdy býval doktorandem. Brašna byla modrá s červenými popruhy a po obou stranách měla (dnes už poněkud oprýskaný) symbol IDIC vyvedený stříbrnou a zlatou barvou. Byla dárkem od rodičů a on ji vždycky miloval. I po čtyřiceti čtyřech letech (shodou okolností na den přesně) popruhy doléhaly na Sonekovu levou lopatku jako ulité. Několik lékařů mu sdělilo, že na lopatce má výrůstek, který by mu ve stáří mohl působit potíže, ale když zestárl, levé rameno namáhal nanejvýš, pokud vyvolával studenty nebo nosil onu brašnu.

Procházel chodbami univerzity nacházející se na okraji města Endurance. Sem tam pokývl studentovi a zaměstnanci fakulty, kteří jej míjeli, ale za dvě sekundy si stěžl vzpomněl, koho právě pozdravil.

Potřebuji, aby dnešek už skončil, pomyslel si utopený v sebelítosti. Věděl, že je směšné litovat se, ale to mu – obzvláště v posledních několika letech – nijak nezabránilo o sobě pochybovat.

Turbovýtahem se nechal vyvézt do druhého patra, kde se nacházely kabinety fakulty historie. Měl v plánu zkontrolovat zprávy, ujistit se, zda něco nevyžaduje okamžitou pozornost, dát dobrou noc dědečkovi a chytit vlak domů, do svého bytu ve Valles Marineris.

Když se dveře výtahu otevřely, pochopil, že se nic z toho nestane.

„Překvapení!“

Byli tu téměř všichni členové katedry historie – včetně jeho dědečka, posledního člověka, od kterého by

očekával, že se bude podílet na tak nelogické kratochvíli, jakou je party s překvapením – a do jednoho křičeli. Ze stropu visel transparent s nápisem: VŠE NEJLEPŠÍ K PĚTAŠEDESÁTINÁM, SONEKU!

O pár sekund později už Sonek ode všech přijímal gratulace a někdo mu do ruky vsunul kus dortu.

Haros glasch Yov, jehož specializacemi byly předfederační tellarské dějiny a dohánění studentů k šílenství, ho plácl do zad. „Výtečně, příteli. Upřímně řečeno jsem nečekal, že se dožijesh padesáti!“

„Přestaňte s těmi nesmysly,“ pronesla Ming Ku, jejíž Dějiny kvadrantu delta lákaly ke studiu čím dál víc zájemců i navzdory skutečnosti, že se její podklady zakládaly pouze na denících jediné lodi. „Soneka má rád každý.“

„To vidím,“ řekl Sonek s nejupřímnějším úsměvem, jakého byl v danou chvíli schopen.

Party pokročila, Sonek přijímal gratulace i přání dobrého zdraví a snažil se, seč mohl, aby tak činil pokud možno zdvořile.

K jeho lítosti se nepodával žádný alkohol, ale to bylo při slavnostních akcích na fakultě historie běžné od doby, kdy ji začal řídit jeho dědeček.

Právě teď bych zabíjel za láhev brandy. Namísto toho postával s *allirovým* punčem, který mu sice chutnal, ale nevzpružil ho, jak by si přál.

Když už nedokázal předstírat veselí, omluvil se a zamířil do kabinetu.

Jakmile vstoupil, ozval se počítač: „Máte čtyři zprávy.“

„Odesílatelé?“ zeptal se, když se spíš sesul, než posadil do velkého, hlubokého koženého křesla a sklenici s punčem položil na stůl.

„Ferin na Yoth, Helena Birgisdottir, náčelnice Rupi Yee a Helthari ch’Vress.“

První, druhý a čtvrtý byli studenti, ty mohl snadno

ignorovat, zvláště když třetí zpráva byla od Sonekovy manželky. „Přehraj zprávu od náčelnice Yee,“ přikázal a natočil si obrazovku, aby ji mohl sledovat.

Pochopitelně začala přáním všeho nejlepšího k narozeninám, a tím mu na náladě nepřidala.

„Jak se daří snaše mého syna?“ ozval se ode dveří hluboký hlas.

Sonek zastavil přehrávání Rupiina dopisu a pohlédl na původce hlasu, kterým byl jeho dědeček a šéf Tolik.

„Má se dobře, děkuji. Pořád jsou na Ardaně, ale vypadá to, že jim to tam co nevidět skončí.“

„Výborně. Jak se tedy vede mému vnukovi?“

Nasadil stejný umělý úsměv jako na večírku. „Mám se docela dobře, dědečku. Není třeba se obávat.“

„Na někoho s bohatými zkušenostmi v politice, jaké máš ty, Soneku, jsi pozoruhodně špatný lhář. Tvůj emocionální stav je očividně neklidný, a není to proto, že nemůžeš narozeniny trávit s Rupi.“

Sonek šlehl po Tolikovi pohledem. „Samozřejmě že je to proto.“ Avšak sotva to pronesl, uvědomil si, že Tolik má pravdu. Jistě, nebyl zrovna *šťastný*, že je Rupi kdesi na Ardaně, ale kapitán Demitrijanová zrušila veškerou dovolenou už před dvěma měsíci, navíc z pádných důvodů. *Sugihara* utrpěl značné ztráty a schopnou náhradu, aby dnes člověk pohledal.

„Od doby, kdy Rupi nastoupila k Hvězdné flotile, jsi bez ní trávil spoustu narozenin,“ řekl Tolik. „Kromě toho neduhy, které tě trápí, sahají hlouběji a jsou na tobě znát už několik týdnů.“

Sonek zhluboka vzdychl. „Myslím, že –“ Ustrkl punče, aby zakryl své rozmyšlení. Nakonec dodal: „Myslím, že se prostě cítím na svůj věk.“

„O tvých slovech nadmíru pochybuji. Koneckonců jsi o sto let mladší, než jsem já, a –“

„Nejde o to, že se cítím *stary*, mám jen takový pocit – domnívám se, že jsem touto dobou měl být mnohem dál, než dnes jsem. Chci říct, že jsem sedával v Paláci svornosti s radními a prezidenty. Vlády si mě opakovaně žádaly. Ale teď...“

„Teď se Galaxie zmítá v nepokojích, a ty stále trčíš na Marsu.“

„Tak!“ prohlásil Sonek téměř bez dechu. Teď, když to Tolik pronesl nahlas, začalo mu vše dávat smysl – ten nepojmenovatelný pocit neklidu, který se mu vracel od borgské invaze. „Rupi je tam venku a pomáhá Ardaně postavit se zase na nohy. Ayib zřejmě někde praktikuje medicínu a Sárina kapela hraje pro uprchlíky. Co, do háje, dělám já?“

„Nepovažuješ učení mladých občanů Federace za uspokojivé?“

Sonek potřásl hlavou. „Nevím. Učím tytéž předměty, které jsem učil před dvaceti lety, pronáším fakta o spolupráci, jaká jsem přednášel, když jsem dostal definitivu, a –“ Opět potřásl hlavou. „Býval jsem politickým poradcem. Míval jsem vliv. Nebylo to nic významného, ale dávalo mi to pocit, že jsem důležitý. Teď si připadám jako drobný zub v malém kolečku, které nikoho mimo Endurance nezajímá.“

„Nic ti nebrání začít znovu. Prezident Zife už není v úřadu celých osmnáct měsíců.“

Při zmínce o bývalém exprezidentovi sebou Sonek škubl. Jakmile vypukla válka s Dominionem, zakdornský ředitel Zifeho kanceláře Koll Azernal Soneka propustil. „Máte úžasné schopnosti jako mírový vyjednaváč,“ řekl mu tehdy Azernal, „ale teď jsme ve válečném stavu. Více Federaci posloužíte na univerzitě.“

Ale už dlouho předtím jej Zifeho úřad téměř zcela ignoreval. Tři desítky let býval poradcem federačních vlád.

Prezidentky T'Pragh a Amitra a prezident Jaresh-Inyo považovali jeho rady i rétoriku za neocenitelné.

Avšak prezident Zife jejich názor nesdílel, a Sonek své propuštění předvídal šest měsíců předtím, než jej Azernal uskutečnil. Na Zemi zůstal jen proto, že chtěl zoufale zabránit válce s Dominionem. Ale jakmile propukla, věděl, že to bylo marné.

Zife však náhle odstoupil a jeho následovnice, prezidentka Nanietta Bacco, vládla skvěle, obzvlášť během nedávné borgské pohromy.

„Myslím, že bych mohl Palác kontaktovat.“

„To vskutku ano. Otázkou však zůstává,“ pravil Tolik a založil si ruce na prsou, „proč jsi to neudělal během minulých osmnácti měsíců – či během oněch čtrnácti rozhovorů, které jsme spolu na toto téma vedli.“

Sonek se rozpačitě zahleděl na podlahu. „Opravdu to bylo čtrnáctkrát?“

„S tímto patnáctkrát.“

„Jistě.“ Sonek potřásl hlavou. „Předpokládal jsem, že pokud by mě chtěli, požádají mě. Ale nepožádali. A já jsem nechtěl vypadat jako zoufalec.“

„Nechápu, proč si nepřeješ být tím, čím už očividně jsi.“

Najednou Sonek vyprskl smíchy. „Možná. Hádám, že jen –“

„Příchozí přenos pro profesora Prana,“ přerušil ho počítač.

Sonek se zarazil a pozvedl sklenici s punčem. „Od koho?“

„Úřad prezidenta Spojené federace planet.“

Vyprskl, poprskal si *allirovým* punčem stůl i hustý bílý knír a tázavě na svého děda pohlédl.

„Situace skutečně může připomínat žert, ale já nejsem jeho původcem,“ odvětil prostě.

Sonek tedy počítači poručil: „Ověř zdroj volání.“

„Palác svornosti, Paříž, Země.“

„A kancelář?“

„Kancelář náčelnice štábu.“

Otřel si knír rukávem, aby ho zbavil zbytků punče, a pohlédl na Tolika. „Víš o tom něco?“

„Nikoli. Jde však o velmi fascinující souhru náhod.“

„To teda.“

Tolik se otočil k odchodu. „Měl bych tě nechat –“

„Ne,“ pozvedl Sonek ruku. „Raději bych byl, kdyby ses nevzdaloval. Myslím, že budu potřebovat morální podporu.“

„Jak si přeješ.“ Tolik se postavil zpět na práh dveří s pažemi založenými na hrudi.

„Počítači, přijmi hovor.“

Obrazovka, na níž se nacházela nehybná tvář Sonekovy milované manželky, se změnila ve znak úřadu prezidenta a pak v obličej muže s olivovou pletí, kudrnatými blond vlasy a zrzavou bradkou. „Profesor Pran?“

„Osobně.“

„Jmenuji se Zachary Manzanillo a jsem asistentem Esperanzy Piñierové.“

Sonek si promnul knír. *Vážně jde o kancelář náčelnice štábu.* „Rád vás poznávám, pane Manzanillo. O co přesně jde?“

„Palác si vyžádal vaši přítomnost, pane profesore. Máte se setkat s paní Piñierovou zítra ve tři hodiny odpoledne místního času. Na Mars už míří raketoplán, který bude připraven dopravit vás na Zemi hned ráno.“

Sonek se ohlédl po Tolikovi. „Opravdu o tom nic nevíš?“

„Je s vámi ještě někdo?“ Manzanillův hlas náhle ochladl.

„Doktor Tolik z Vulkánu – vedoucí mé katedry a shodou okolností můj děd. Byl tady, když jste zavolal, a nebyl důvod předpokládat, že jde o důvěrný hovor.“

„Nemám pověření uskutečňovat důvěrné hovory, pane profesore. Jen mě to překvapilo.“

„Pokud vám to nevadí, pane Manzanillo, rád bych věděl, o čem se mnou hodlá náčelnice štábu hovořit.“

„Paní prezidentka vás žádá o pomoc, pane profesore. Vyrozuměli jsme, že minulí prezidenti vaší pomoci využívali, a vy jste ji rád poskytoval.“

Najednou měl Sonek pocit, že mu vyschlo v hrdle. Pořádně usrkl *allirového* punče a pak pronesl: „Dobře. Uvidíme se tedy zítra odpoledne.“

„Budu se těšit, pane profesore. Vaše pověst vás předchází.“

„Pokud by to byla pravda, pane Manzanillo, pochybuji, že byste chtěl, abych zítra dorazil,“ pousmál se. „Mějte se.“

„Na shledanou, pane profesore.“

Pak hovor ukončil.

„Dobrá, to bylo přinejmenším podivné. Zrovna jsme hovořili o tom, abych se spojil s Palácem –“

„A Palác kontaktoval tebe. Zřejmě by to bylo *podivnější*, kdybychom tento rozhovor nevedli už čtrnáctkrát, kdy ti z Paláce *nezavolali*.“

„Jistě.“ Sonek se zabořil do křesla, popadl punč a ze sklenice nasucho usrkl, než si uvědomil, že je prázdná. Postavil ji zpět a řekl: „Vypadá to, že si budeš muset najít někoho, kdo převezme –“

„Samozřejmě, tvůj úvazek přerozdělím mezi ostatní členy katedry. Tví studenti budou v dobrých rukou.“

„Udělej mi radost, dej historický přehled Harosovi.“

Tolik pozvedl jedno obočí. „Neoznačil jsi snad kdysi profesora Yova jako ‚pitomějšího víc než krabice samodržících svorníků‘?“

„Přesně tak. A někoho takového si ta děcka v hodinách přehledu zaslouží.“ Vstal z křesla, až pod uvolněnou

vahou zavržala kůže. „Myslím, že bych měl jít domů a začít balit.“

„Vskutku.“

Sonek dědečka obešel, aby svůj kabinet opustil. Když kolem Tolika procházel, položil Vulkánec vnukovi ruku na rameno. „Soneku.“

„Ano?“ zadíval se do Tolikových šedých očí.

„Mír a dlouhý život.“

Sonek se široce usmál. „Žij dlouho a blaze, dědečku. Zavolám ti, jakmile dorazím do Paříže.“

Výňatek z reportáže Emtha Shrika, zpravodaje FZS na Gaultu

Planeta Gault kdysi bývala poklidným zemědělským světem. Místní kolonie vznikla v dobách mohutného pozemského expanzního boomu, který nastal důsledkem vynálezu warpového pohonu a prvního kontaktu s Vulkánci. První zdejší usedlíci se hlásili k hnutí známému jako Sibiřské společenství. Přáli si vrátit se k zemědělskému způsobu života i po velkém rozmachu technologií – cestu jim však paradoxně umožnily tytéž technologie, jimž se snažili uniknout.

Netrvalo dlouho, a Gault se proměnil ve vzkvétající svět a jednu ze zemědělských zásobáren Spojené Země. Na přelidněné Zemi nadměrná produkce plodin a následky třetí světové války úrodnou půdu vyčerpávaly, a tak se Gault a jiné jemu podobné planety staly pro Zemi záchranou – nejprve jen pro ni, později pro celou Federaci.

Během několika staletí se však zemědělství změnilo. Technologie pokročily, agrární filozofie návratu k přírodě přežila samu sebe a děti kolonistů, které se staly občany Federace, s oblibou využívaly výtobytky moderní civilizace. Gault se ocitl na vrcholu.

Pak ale přišel věk replikátorů a občané Federace si mohli Sachmanovovo jablko jednoduše vytvořit, aniž by se muselo dovážet z Gaultu. Mezi jinými druhy však replikátory tolik rozšířené nebyly, a tak mohly gaultské obchody pokračovat. Yridiané, Gorni, Lissepiané, Klingoni – ti všichni si žádali místní úrodu.

Avšak dnes se gaultský kruh uzavřel. Letošní úroda Federaci znovu nakrmí – zejména světy zdevastované Borgy. Replikátory se ze dne na den staly v troskách zničených měst Andoru, Coridanu, Denevy či Shermanovy planety nedostatkovým zbožím. Zásoby, které byly uskladněny pro případ chudší úrody, byly uvolněny ze stáží a rozeslány do uprchlických táborů na planetách, které nedokázaly náhlý nedostatek potravin pro své občany nahrazovat včas.

Navzdory tomu Gault stále dokáže plnit i závazky vůči obchodním partnerům Federace. Yridiané si pochutnávají na Horstových hruškách, Lissepiané dostávají Ulanovovo koření a Klingoni nepřišli o svou oblíbenou pšenici – gaultskou odrůdu totiž klingonští šéfkuchaři považují za nejlepší k pečení *jin-joqového* chleba. Gault produkuje potraviny už tři staletí, přesto zdejší farmáři ve svém úsilí ani v nejmenším nepolevují.

3

CESTUS III

„Bylo mi líp, když jsem bývala *viceguvernérkou*.“

„Jistě, madam.“

Guvernérka Yrolla Gari z Cestu III pohlédla na svou asistentku, mladou ženu s kobaltovými vlasy jménem Therese. Anebo to byla Alda? Nebyla si schopná její jméno zapamatovat, jelikož ji stále někdo zaplavoval informacemi. Původní asistentka se hned po borgské invazi přestěhovala domů na Měsíc, protože chtěla být blíž rodině.

Ať už to byla Therese, Alda, Yvonne, anebo kdoví kdo, čekala, dokud Gari ty papíry nepodepíše. A tak to udělala, brblání si však neodpustila. „Bylo to tak skvělé. Spousta moci, téměř žádná odpovědnost. Dokonalá práce. Guvernérka Bacco si poradila s tiskem i se zastupiteli okrsků, prostě se vším. Dokázala by přemluvit i Gorny, aby nosili naše svetry, to vám přísahám.“

„Gorni svetry nenosí?“

Gari vzhlédla k Yvonne, Ritě, komukoli, se zdviženým obočím. „Kolik jich ještě musím podepsat?“

Asistentka prohrábla paddy v ruce. „Čtrnáct.“

„Skvěle.“ Pročísala si rukou zbytky nyní už jen šedých vlasů. „Mívala jsem nádherné vlasy.“

„Stále jsou pěkné, madam.“

„Bývaly zrzavé. Teď jsou šedivé. A víte, čím to je vina?“

„Vašich rodičů?“

Gari podepsala několik dalších paddů. „Ne, Esperanzy Piñierové. Nakráčela si sem a přemluvila guvernérku, jak *úžasný* by to byl nápad, kdyby kandidovala na prezidentku. Deset let byla guvernérkou. Díky nám dvěma tahle planeta fungovala lépe než hvězdná loď. A pak si přijde Esperanza a všechno zkazí.“

„Myslíte si, že paní Bacco není dobrou prezidentkou, madam?“

„Jistěže je dobrou prezidentkou! To vidí každý pitomec! Ale o to nejde! Problém je v tom, že byla mnohem lepší guvernérkou, hlavně proto, že jsem já byla tak dobrou viceguvernérkou. Jen se na mě podívejte. Šediví mi vlasy.“ Vzdychnula a vzala si od asistentky několik dalších paddů. „Jsem šedá eminence, Rito.“

„Jmenuji se Lucy, madam.“

Gari se zarazila. „Opravdu?“

„Ano, madam.“

„Ach. Tak tedy, jsem šedá eminence, Lucy. Pracuju v pozadí, zajišťuju nezbytnosti. K lidem mluvím nerada.“

„Toho jsem si nevšimla, madam.“

Z opačné strany dveří se ozvalo bzučení. Lucy k nim přešla, ty se otevřely a vpustily dovnitř Lina Songa, ministra planetární dopravy. Linovým obvyklým úkolem bylo zajistit, aby se vznášedla nenabourala a transportéry fungovaly, nedávno se však jeho práce o poznání zkomplikovala. Cestus III byl jako zázrakem Borgy ušetřen. Stalo se z něj oficiální uprchlické centrum, zčásti proto, že se nenacházel na trase první linie útoků, a zčásti kvůli tomu, že s uprchlíky své zkušenosti už měl. Vlastně většinu potřebných

procedur napsala sama Gari jako viceguvernérka v době, kdy Cestus III přijímal tisíce uprchlíků z bývalých kolonií Federace na cardassijských hranicích, které před dvanácti lety připadly Unii.

„Musím mluvit s guvernérkou.“

Gari sklopila hlavu a sevřela ji do dlaní. Lin přijal svou novou odpovědnost – inu, asi stejně dobře jako Gari ty své. Jakmile se vyskytl sebemenší zádrhel oproti původnímu plánu, Lin si o tom spěchal s Gari promluvit. A jelikož v každém plánu se vyskytla přibližně miliarda změn, znamenalo to, že Lin v Gariině kanceláři trávil víc času než ve vlastní.

„Co je to tentokrát, Line?“ zajímala se Gari.

„Přijali jsme loď s uprchlíky.“ Prosmýkl se kolem nebohé Lucy a postavil se přímo před Gariin stůl. Vlasy mu trčely všemi směry, košili měl rozepnutou, což byla svým způsobem předzvěst zkázy, protože Lin kdysi býval na svůj perfektní vzhled hrdý.

Pomalu, jako by mluvila s dítětem, Gari řekla: „Line, jsme oficiální uprchlickou planetou. Předpokládá se, že uprchlické lodě přijmeme.“

„Ano, ale tato není na seznamu.“

„Co tím chcete říct?“

Vytáhl padd. „Chci tím říct, že mám u sebe seznam, a ta loď na něm není.“

„Jaká je to loď?“

„Andorijská, *Kovlessa*. Kapitánka se jmenuje zh'Ranthe a tvrdí, že měla letět na Zaldu, ale ta je odmítla.“

„A tak přiletěli sem? Proč?“ Pak Lucy dodala: „A proč vlastně nezůstali na Andoru?“

Lin zavrtěl hlavou a prohrábl si vlasy, čímž je rozčepýřil ještě víc. „Nejsou z Andoru, ale z Alrondu – to je andorian-ská kolonie ve stejné sluneční soustavě. Borgové ji zničili cestou. Z planety je teď roztavená škvára a Andor má plně

ruce práce s vlastními obyvateli. Zaldané je ovšem striktně odmítli. A tohle všechno vím jen proto, že jsem si musel vyslechnout výtku kapitánky zh'Ranthe. Říkal jsem jí, že ji ani její lidi nemáme kam usídlit, ale ona trvala na tom, ať si promluví s vámi.“

Druhé části tvrzení Gari příliš nevěřila, domnívala se, že se Lin snaží hodit ten horký brambor výš. Na druhou stranu, pokud byla Andorianka neoblomná, Lin možná neměl na výběr. *Ale proč je Zalda poslala pryč? Kdokoli v andorijském sektoru by automaticky směřoval k Zaldě.*

Pohlédla na asistentku. „Lucy, zavolejte tu loď...“

„Kovlessu,“ doplnil ji Lin.

„A kapitánku Zerelli –“

„Je to zh'Ranthe.“

„Přesně, tu – řekněte, že guvernérka Gari si s ní přeje mluvit. A potom zavolejte do Paláce svornosti. Máme tu přeplněno, a já chci vědět, proč k čertu Zalda neplní, co má.“

„Samozřejmě,“ přikývla Lucy a přešla ke svému stolu.

„Děkuji vám, paní guvernérko.“ Lin se otočil k odchodu.

„Kam si myslíte, že jdete?“

Lin se zastavil a otočil se zpět. „Ehm, inu, mám práci, a –“

„Jste ministrem dopravy, stojíte teď při mně, a pomůžete mi ty lidi umístit.“

Lin na ni vykulil oči víc než předtím. Gari netušila, že je to ještě možné. „Paní guvernérko, já je nemám kam dát!“

„Křičíte, Line.“

Lin se ztlumil a zopakoval: „Paní guvernérko, nemám je kam dát.“

„Slyšela jsem vás už napoprvé. Vlastně vás slyšeli až v Johnson City. Ale na tom nesejde. Ti lidé létají vesmírem už celé týdny, a k tomu je Zaldané vypekli. Přijmeme je.“

Od svého stolu Lucy zavolala: „Mám pro vás kapitánku zh'Ranthi, madam.“

Gari přikývla a stiskla tlačítko na stole. Na protější stěně vyplnila obrazovku tvář s jemnými modrými rysy andoriánské *zhen*, lemovaná bílými vlasy. Žena na sobě měla kombinézu připomínající starou uniformu Říšské gardy, pouze bez odznaků hodnosti. Oči měla podlité krví a vlasy rozčuchané. Tykadla vztyčená, téměř tuhá. „Kapitáne, jsem guvernérka Gari z Cestu III. Jak vám mohu pomoci?“

„Paní guvernérko, omlouvám se za to naléhání, ale mám tu loď plnou kolonistů bez domova. Přiletěli jsme z andorijské kolonie Alrondu a Borgové –“

Gari pozvedla ruku. „Už jsem váš příběh slyšela, kapitáne. Proč jste neletěli na Zaldu?“

„Letěli!“ Bouchla do opěrky křesla, aby svá slova zdůraznila. „Bylo nám za nejasných okolností sděleno, že Zalda veškeré uprchlíky odmítá.“

„Uvedli důvod?“ zajímal se Lin.

Zh'Ranthi k němu obrátila svůj nahněvaný, krví podlitý pohled. „Zase vy? Říkala jsem, že s vámi si už mluvit nepřeji.“

Než stačil Lin pronést cokoli hloupého, promluvila opět Gari. „Kapitáne, ministr Lin je zde na mou žádost. Umístování uprchlíků má na starosti.“

„Sdělil nám, že pro nás místo není.“

„Možná ne. Omlouvám se, kapitáne, ale momentálně máme plno. Pokusíme se udělat vše, abychom vaše lidi ubytovali, ale nebude to snadné.“

„Paní guvernérko, nežádáme příliš. Potřebujeme jen přístřeší a čistý vzduch. Většina z nás jsou Andoriané, a dokážeme pobývat v chladu. Pokud nás pošlete do některé z polárních oblastí –“

„Obávám se, že zdejší polární oblasti jsou velmi

nebezpečné i pro vás.“ Pak ji něco napadlo. „Okamžik. Line, a co stadiony?“

Lin vypadal zmateně. „Cože?“

Gari začala během hovoru pročítat údaje na svém počítači. „Baseball, Line, baseball... Stadiony.“

„Ruthův jsme změnili v nouzovou nemocnici,“ podotkl Lin, „A další dva, Nový Wrigleyho i Paigův, využíváme jako přijímací centra.“

„Pak jich stále zbývá sedm. Vyberte jeden, který bude vyhovovat podmínkám kapitána zh'Ranthe.“ Gari se zadívala na obrazovku a dodala: „Jsou to venkovní prostory, ale chráněné.“

„Arény?“

„Tak trochu, ano. Začátkem měsíce měla začít sportovní sezóna, ale kvůli současné krizi jsme ji posunuli. Nemohu vám zaručit, že to bude pohodlné, ale –“

„Paní guvernérko, po všech těch týdnech strávených na *Kovelsse* to bude úleva. Tato loď je dimenzovaná pro posádku o padesáti členech, a nás je tu čtyři sta dvacet dva. Volný prostor je teď přesně to, co potřebujeme.“

„Dobře. Ministr Lin zajistí všechno potřebné.“

Linova tvář zesinala a zh'Ranthe se zamračila. „Dobrá.“

Přerušila spojení. Lin vypadal, že exploduje. Než se tak stalo, Gari pronesla: „Neotočíme se k nim zády, Line. Tečka. A teď do práce.“

Otevřel ústa, pak je zavřel, znovu otevřel a konečně řekl: „Ano, madam. Děkuji.“

Když odešel, Gari zavolala na Lucy. „Potřebuji, abyste kontaktovala Palác svornosti.“

„Už jsem tam volala,“ nakoukla asistentka dovnitř.

Gari vypadala překvapeně. „Opravdu?“

„Nařídila jste mi to, hned jak jsem se spojila s *Kovlessou*.“

Gari opět sklopila hlavu a sevřela ji do dlaní. „Samozřejmě... omlouvám se, už ani nevím, co dělám.“

„Pak asi není ten nejlepší čas připomenout vám, že za patnáct minut máte tiskovku.“

S hlavou stále v dlaních odpověděla: „Existuje možnost, že bych tím pověřila někoho jiného?“

„Ne, madam. Jde o ta nová dopravní omezení. Lidé to musí slyšet od vás. Jedinou další možností by byl –“

„Lin, a to nechceme.“ Vzdychna. „Dobře, fajn. Pokud se Palác neozve, než skončím s konferencí, zjistíte, co se *sakra* děje na Zaldě.“

„Jistě, madam.“

Dopis profesoru Soneku Pranovi zaslaný Sárrou Pran Yee z Troyiu

Ahoj tati,

všechno nejlepší k narozeninám! Připadá mi, jako bychom teprve včera slavili tvoje šedesátiny, a ejhle, je ti pětadesát. Oslavíš stovku, než se naděješ.

Na Troyius jsme doletěli v pořádku. Borgové planetu minuli, protože ji jedna z lodí Hvězdné flotily nechala na čas zmizet. Ptala jsem se lidí, jak se jí to podařilo, ale nikdo mi nebyl schopný dát jasnou odpověď. Hlavně mluví o tom, že kapitánce té lodi – jmenuje se Sonya Gomezová – tu postaví sochu. Neznali jsme náhodou nějakou Sonyu Gomezovou? To jméno mi připadá povědomé, ale nevím odkud.

Každopádně jsme sem doletěli v pořádku, jak jsem už říkala. Věděli jsme, že tu bude spousta lidí natlačených do velkých prostor, takže jsme si přivezli akustické nástroje. Jsou přenosné, a tak se můžeme přesouvat od skupinky ke skupince a prostě jen hrát. Problém je, že tu vrcholí léto a kvůli vlhkosti vzduchu musím mít automatickou ladičku pořád v pohotovosti, a to mi leze na nervy. Jimmiho ka'athyra je samozřejmě vždycky naladěná, čemuž prostě nerozumím,

protože ka'athyry jsou z pouštní planety, kde je vlhkost nízká, tak jak ji mohli vyrobit takhle odolnou? Hádám, že Vulkánci jsou všichni tak chytrí jako děda Tolik. Jak se vlastně má?

Kde jsem to byla? Nástroje. Fred se rozhodl vzít si s sebou bonga, aby s nimi mohl snadněji chodit, A'l'e'r'w'w'o'k si nechal Elisiar na lodi, ale možná ho využije, pokud se někde na čas usadíme; zatím má po ruce srolované klávesy. Děda hraje samozřejmě na jirvik a babča jako vždycky hlídá, aby všechno bylo v pohodě, i když hrajeme jen na akustiku. Přinejmenším dohlídne, aby Fred nebušil na bonga moc silně.

Většina našeho repertoáru jsou folkové kousky – takové, které s námi mohou lidé zpívat. Spousta zdejších uprchlíků je z Elasu a A'l'e'r'w'w'o'k zná spoustu elaských dol, takže se z něj stal náš frontman. Přidali jsme k tomu několik pozemských táborových písní a bajoranských spirituálů. Jeden chlapík po nás včera chtěl klingonskou operu – Jimmi byl pro, ale ostatní ho přehlasovali. Možná kdybychom hráli na Elisiar...

Tak či tak to jde dobře. Lidé tady jsou vyděšení a zoufalí, a my děláme všechno, abychom je povzbudili. Většina se navzájem nezná – pocházejí z různých měst na Elasu, někteří jsou z jiných světů a společného moc nemají, tak je spojujeme hudbou. Je to vážně skvělé.

Už budu muset. Jimmi kdoví proč hodlá zkoušet. Očividně si nikdy nevzal k srdci, co říkala babička Byero: neustálé zkoušení je největší zlo. Zábava se skrývá ve spontánnosti – teda pokud A'l'e'r'w'w'o'k zrovna nezapomene hrát ve správné stupnici. Málem vyskočil z kůže, když jsem mu řekla, že „Selvarao Maktu“ je v mol, ne v dur.

Napíšu co nejdřív. Jo, a Ayib je na P'Jemu. Opravdu bys mu měl zavolat.

Ještě jednou všechno nejlepší!

*Tvá milující dcera
Sára*

4

ZEMĚ

Ačkoli Sonek Pran mohl čtvrtinu svého původu vysledovat i na ústřední planetu Federace, k Zemi nikdy žádný silný vztah neměl. Výhled na pařížské panorama z vládního raketoplánu, který klesal mračny ke střeše Paláce svornosti, však miloval.

„Volám řízení letu Paláce,“ pronesla pilotka, vlídná Benzitka jménem Mardral, „tady raketoplán devět, žádá o povolení přistát.“

„Raketopláne devět, tady je řízení letu Paláce, máte povolení přistát na střeše. Vítejte zpět. Uvědomím Zacharyho, že zásilka dorazila.“

„Tak já jsem ‚zásilka‘, hm?“ ušklíbl se Sonek.

„Tak nějak, pane, omlouvám se, pane.“

„Nemusíte mě oslovovat ‚pane‘, Mardral, jsem jen vysokoškolský profesor na výletě.“ Pohlédl na Benzitku s neodmyslitelným malým dýchacím přístrojem na hrudi. „Raketoplán devět? Lepší jméno u vás nikdo nevymyslel?“

„Pompézní jména necháváme Hvězdné flotile, pane profesore.“

„Pravda.“ Pohlédl průzorem raketoplánu na nádhernou

kombinaci starých a nových staveb. Byla tu Bâtiment Vingt-Troisième Siècle postavená před osmdesát jedním rokem, na přelomu století, Eiffelova věž vztyčená před pěti sty lety, katedrála Notre Dame stará dvanáct set let a Palác svornosti, který sice nebyl tak letitý jako Eiffelova věž nebo Notre Dame, byl ovšem podstatně starší než Bâtiment. Palác válcovitého tvaru o patnácti patrech stál na Champs Élysées a byl ústředím federační vlády.

Sonek se narodil ve vesmíru. Jeho otec Kojo Pran a Sonekovi prarodiče z matčiny strany byli členy kočovné muzikantské skupiny známé jako A. C. Walden Medicine Show, a jeho matka T’Nallis pracovala u ansámblu jako zvukařka. Letěli tehdy přepravní lodí na novou štaci na Betazed – domovský svět jednoho z jeho prarodičů –, ale na pohonu se vyskytla jakási závada, a tak loď musela letět maximálně warpem jedna. To znamenalo, že čtyřdenní cesta se protáhla na měsíc, a místo aby T’Nallis porodila v plně zařízené nemocnici v Medaře na Betazedu, narodil se Sonek v mezihvězdném prostoru.

To jako by předznamenovalo celý jeho život. Vyrůstal v rodině hudebníků, kteří neustále cestovali, a jakmile dosáhl patřičného věku, začal studovat na vysoké škole; bakalářský titul získal na YloTrap na Betazedu, magisterský na Fordhamské univerzitě na Zemi a doktorát ve V’Shullském institutu na Vulkánu.

Sonekovi občas cestování s kapelou chybělo. Příležitostně hrával na banjo a uměl také hrát na harmoniku, *zorvat* a *ka’athyru*. Ale pro hudbu necítil stejnou vášň jako otec a prarodiče – tu po nich očividně zdědila jeho dcera Sára –, a tak následoval dědečka na akademickou dráhu.

Do světa politiky se dostal víceméně náhodou.

Mardral přistála s raketoplánem prozaického jména „devět“ na kruhové střeše Paláce. Když se jeho průlez

otevřel, několik lidí, kteří zřejmě patřili k údržbě, raketoplán zajistilo.

Sonek se otočil k pilotce. „Podívejte, Mardral, vím, že mě neznáte, ale opravdu si myslím, že byste udělala lépe, kdybyste jí dala jasnou odpověď.“

Benzitka na něj zírала. „Jak to víte?“

Ukázal na Mardralin dýchací přístroj. „Vidím, že na ventilátoru nosíte polovinu kamene přísahy, navíc tu, která značí, že jste byla oslovena. Polovina, která značí ano, je prázdná. Kromě toho jste si s ním celou cestu pohrávala a téměř z něj nespustila oči.“

„Jen nevím, jestli jsem připravená.“

Sonek pokrčil rameny. „Kámen jste si očividně nasadila. Podle mě si myslíte, že vám to stojí za pokus. Kromě toho se nezavazujete na celý život.“

„Pravda,“ usmála se. „Děkuji, pane profesore.“

„Není zač,“ oplatil jí úsměv. Benzitská biologie byla složitá, nijak však nesouvisela s osobními vztahy či rodinou. Lidé, se kterými jste se rozmnožovali, nebývali titíž, s nimiž jste strávili život. Sonekovi to občas připadalo do jisté míry osvobozující – obzvlášť vzhledem k jeho současnému vztahu se synem.

Odsunul nepříjemné myšlenky stranou a vystoupil z raketoplánu na střechnu. Měl na sobě fialovou košili a koženou vestu, a když se ocitl v chladivém jarním ovzduší, zalitoval, že se neoblékl tepleji.

Obličej, který Sonek spatřil včera na obrazovce konzole, patřil osobě stojící poblíž průchodu na střechnu. Sonek se k muži pomalu šoural, vítr mu povlával bílými vlasy a foukal mu je do obličeje. Jednou rukou si je sčesal z očí a druhou napřáhl před sebe. „Pane Manzanillo, velmi rád se do této budovy vracím.“

„Jak dlouho jste tu nebyl?“ Zachary mu potřesení rukou oplatil.